

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 631/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mg. Júliusom Ernekom, advokátska kancelária, Na vršku 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 22/2013 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mg. Júliusom Ernekom, advokátska kancelária, Na vršku 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 22/2013 z 26. marca 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania rozhodnutia vedúceho otvoreného oddelenia Ústavu na výkon väzby v Prešove o sťažnosti smerujúcej proti prvostupňovým rozhodnutiam o disciplinárnom previnení a disciplinárnom treste.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 S 63/2009 z 13. júna 2013 podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov konanie o podanej žalobe zastavil s odôvodnením, že nemá právomoc preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutia.

O odvolaní podanom proti predmetnému uzneseniu rozhodol najvyšší súd namietaným rozhodnutím, ktorým v časti, ktorou krajský súd zastavil konanie, zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že konanie zastavil a zároveň určil, že po právoplatnosti rozhodnutia je potrebné postúpiť vec sťažovateľa krajskému prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Prešove. Vo svojom rozhodnutí najvyšší súd dôvodil, že dospel k rovnakému právnomu záveru ako krajský súd, a síce že rozhodnutia napadnuté žalobou nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, pretože *„disciplinárne tresty ukladané podľa § 52 ods. 3 písm. a) až f) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov predstavujú takú formu rozhodnutí v rámci disciplinárnej právomoci, ktorých zámerom a právnym obsahom je docielenie účelu výkonu trestu odňatia slobody ako jedného zo základných právnych prostriedkov v rámci trestného zákonodarstva, s poukazom na to, že iba u trestu prepadnutia veci podľa § 52 ods. 3 písm. g) citovaného zákona, trestaní za konanie majúce znaky priestupku podľa § 52 ods. 4 uvedeného zákona a pri zhabaní veci podľa § 56 tohto zákona zákonodarca nastolil právnu požiadavku subsidiárnej aplikácie všeobecného predpisu o priestupkoch a v § 100 uvedeného zákona zároveň aplikáciu zákona o správnom konaní v zákonom vymedzených prípadoch, s poukazom na to, že v preskúmvanej veci sa nejedná o takéto rozhodnutia“.*

Sťažovateľ uvádza, že namietaným uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva, pretože uložením disciplinárnych trestov došlo k zásahu do jeho

základných práv a slobôd a preskúmanie rozhodnutí takéhoto charakteru nesmie byť v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy z právomoci súdov vylúčené. Sťažovateľ v nadväznosti na to argumentuje, že rôzne obmedzenia spojené s uložením disciplinárneho trestu umiestnenia do uzavretého oddielu mali zásadný vplyv na kvalitu jeho základných práv na súkromný a rodinný život, na zachovanie dobrej povesti, na vzdelanie a pod.

Sťažovateľ tiež dôvodí, že zo strany najvyššieho súdu došlo namietaným rozhodnutím aj k porušeniu princípu právnej istoty, keďže sa najvyšší súd nevysporiadal s inými svojimi rozhodnutiami v analogickej otázke, ktorými bol súdny prieskum disciplinárnych rozhodnutí povolený.

Sťažovateľ na základe prezentovanej argumentácie ústavný súd žiada, aby o jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 22/2013 z 26. marca 2015, predmetné uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo/22/2013 z 26. marca 2015, ktorým najvyšší súd rozhodol o zastavení konania vo veci správnej žaloby sťažovateľa a o postúpení veci príslušnej prokuratúre.

Ústavný súd preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu, v ktorom tento súd potvrdil správnosť záverov rozhodnutia krajského súdu, ktorý rovnako ako najvyšší konštatoval, že žalobou sťažovateľa napadnuté disciplinárne rozhodnutia nepodliehajú prieskumu rozhodnutí v rámci správneho súdnictva.

V namietanom uznesení najvyšší súd svoj právny záver odôvodnil argumentáciou, v rámci ktorej zdôraznil, že rozhodnutia žalovaného vydané v disciplinárnom konaní podľa zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“), nemožno považovať za rozhodnutia vydané v správnom konaní podliehajúce prieskumnej právomoci súdov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru o nedostatku právomoci správneho súdu preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutia a konanie zastavil. Odkazujúc na príslušné ustanovenia zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, konkrétne na ustanovenia § 18 ods. 1 a 2 a § 47 ods. 1 a 2 citovaného zákona, postúpil vec sťažovateľa prokuratúre príslušnej na vykonávanie dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo ktorých osobná sloboda je obmedzená.

Ústavný súd odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zastavení konania a postúpení veci, považuje za náležité, logické a predovšetkým plne korešpondujúce podstate a účelu aplikovanej právnej úpravy.

Ústav na výkon trestu odňatia slobody pri ukladaní disciplinárneho trestu odsúdenému nerozhoduje ako správny orgán. Disciplinárne trestanie odsúdených v rámci výkonu trestu odňatia slobody má totiž ideový a aj normatívny základ v trestnej oblasti a je len pokračovaním výkonu trestnej politiky štátu voči páchatelom trestných činov, ktorá sa formalizovane prejavuje počnúc prípravným konaním, pokračujúc konaním pred súdom, prijatím právoplatného rozsudku o vine a treste, ktorý sa v prípade trestu odňatia slobody vykonáva za zákonom ustanovených podmienok v určených zariadeniach. Podradenie disciplinárneho trestania odsúdených v rámci výkonu trestu odňatia slobody pod správne právo a jeho následné preskúmavanie správnymi súdmi by z dogmatického hľadiska znamenalo nesprávnu unifikáciu dvoch dichotomických právnych odvetví s odlišnými právnymi zásadami a odlišným spoločenským účelom.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že rozhodnutie najvyššieho súdu nielenže korešponduje uvedenej právnej dogmatike, ale má jasný základ aj v platnom a účinnom práve, keďže podľa § 97n ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody „rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom“.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2015